اخبار

طعنه مریلا زارعی به رسانه‌های اصلاح طلب

بازیگر فیلم سینمایی «چ» به حملات رسانه‌های مدعی اصلاحات و برخی مدیران دولتی به ابراهیم حاتمی‌کیا واکنش نشان داد. به گزارش «وطن امروز» مریلا زارعی، بازیگر فیلم‌های «چ» و «شیار ۱۴۳» در بخشی از یادداشت خود در ماهنامه صنعت سینما، خطاب به حاتمی‌کیا نوشته است: «آقای کارگردان، حالا چه وقت باریدن بود؟ نمی‌دانید که باعث زحمت کرم‌های خاکی شده‌اید؟ بیچاره‌ها داشتند از اندک هوای انباشته در میان منافذ خاک باغچه تنفس می‌کردند. نگفتید این بارش نابهنگام، منافذ را پر از آب می‌کند و کرم‌ها از بیم جان از خاک بیرون می‌زنند؟ با این همه اوصاف، توقع تایید دارید؟» به گزارش «وطن امروز» پس از اعتراضات گسترده ابراهیم حاتمی‌کیا در نحوه برگزاری جشنواره فجر و زاویه عمیق این جشنواره با انگاره‌های انقلابی، رسانه‌های اصلاح‌طلب کمر به تحقیر حاتمی‌کیا بستند و جوابیه‌های تحقیرآمیز رسانه‌ای را به صورت مدون منتشر کردند. یادداشت زارعی در آخرین شماره ماهنامه صنعت سینما را می‌توان واکنشی به رسانه‌های زنجیره‌ای برشمرد.

■■■

«ضدگلوله» شب عید پخش می‌شود

فیلم سینمایی «ضد گلوله» ساخته مصطفی کیایی، پنجشنبه ۲۹ اسفند ساعت ۲۱ از شبکه دو پخش می‌شود. به گزارش تسنیم، فیلم سینمایی «ضد گلوله» پنجشنبه ۲۹ اسفند ساعت ۲۱ از شبکه دو پخش می‌شود و تکرار آن همان شب ساعت ۲۳:۳۰ پخش می‌شود. در این فیلم به کارگردانی مصطفی کیایی و تهیه‌کنندگی رضا رخشان، بازیگرانی چون مهدی هاشمی، مسعود کرامتی، ژاله صامتی، سعید آقاخانی، محسن کیایی و... بازی می‌کنند. داستان این فیلم مربوط به اواسط دهه ۶۰ و اوج دوران جنگ تحمیلی ایران و عراق است و قصه مردی حدود ۵۰ ساله در تهران را روایت می‌کند که مشغول قاچاق نوارهای لس آنجلسی و فیلم‌های ویدئویی بوده و در اثر یک اتفاق درمی‌یابد که توموری در سر دارد و تا دو ماه دیگر بیشتر زنده نیست و... فیلم سینمایی «خط ویژه» آخرین ساخته بلند سینمایی مصطفی کیایی این‌روزها در سینماهای تهران و شهرستان‌ها اکران می‌شود.

■■■

فیلم سینمایی «دهلیز» نوروز از شبکه ۳ پخش می‌شود

شبکه سه سیما قصد دارد در ایام نوروز فیلم سینمایی «دهلیز» ساخته بهروز شعیبی را روانه آنتن کند. به گزارش فارس، شبکه سه سیما پخش فیلم‌های نوروزی خود را از ۲۷ اسفندماه آغاز کرد. بنابراین گزارش، روز سه‌شنبه ۲۷ اسفند فیلم سینمایی «حاشیه اقیانوس آرام» ساعت ۱۶:۳۰ روی آنتن رفت. روز ۲۸ اسفندماه نیز ساعت ۱۴:۳۰ فیلم تلویزیونی ماجراهای عید من و بابام پخش می‌شود. پنجشنبه ۲۹ اسفندماه ساعت ۱۱:۱۵ فیلم تلویزیونی سال تحویل از شبکه سه پخش می‌شود. روز جمعه یک فروردین ماه ساعت ۱۱:۱۵ نیز فیلم آخرین مقاومت (The Last Stand) پخش خواهد شد.از روز ۲۹ اسفند تا پایان تعطیلات فیلم‌های سینمایی شبکه سه ساعت ۱۱:۱۵ از این شبکه به روی آنتن می‌رود. روز شنبه ۲ فروردین فیلم سینمایی آزمایشگاه به روی آنتن می‌رود. روز یکشنبه ۳ فروردین ماه نیز فیلم انگلیسی آخرین مسافر پخش می‌شود و دوشنبه ۴ فروردین ماه نیز فیلم تلویزیونی حال خوب پخش خواهد شد. سه‌شنبه ۵ فروردین ماه نیز هابیت: سفر غیرمنتظره و روز چهارشنبه ۶ فروردین ماه نیز قسمت دوم همین فیلم پخش خواهد شد.روز پنجشنبه ۷ فروردین فیلم تلویزیونی همایش و روز جمعه ۸ فروردین ایستگاه اعداد پخش خواهد شد. روز جمعه ۹ فروردین ماه چند روز بیشتر به روی آنتن می‌رود. شنبه ۱۰ فروردین ماه نیز نجات فرمانده یانگ، یکشنبه ۱۱ فروردین قلب‌های شجاع، سه‌شنبه ۱۲ فروردین فیلم سینمایی صدای پای من، چهارشنبه ۱۳ فروردین فیلم مترو و پنجشنبه ۱۴ فروردین فیلم سینمایی دهلیز به کارگردانی بهروز شعیبی پخش خواهد شد. فیلم سینمایی دنیای بهتر نیز در همین روز ساعت ۲۰:۳۰ از شبکه سه پخش خواهد شد. روز جمعه ۱۵ فروردین ماه نیز سه احمق به روی آنتن می‌رود. روز شنبه ۱۶ فروردین فیلم چشماتو ببند ساعت ۲۰:۳۰ پخش خواهد شد.

■■■

۵ مجموعه نوروزی تلویزیونی در «آی فیلم»

شبکه تلویزیونی «آی فیلم» در نوروز امسال ۵ مجموعه تلویزیونی به روی آنتن می‌برد. به گزارش فارس، شبکه آی‌فیلم مجموعه‌های تلویزیونی خط‌قرمز، کلاه قرمزی ۹۲، دودکش، ساخت ایران و هفت سین را برای نوروز ۹۳ تدارک دیده است. بنا بر این گزارش، طبق این برنامه‌ریزی، سریال خط قرمز ساعت ۱۷:۳۰، کلاه‌قرمزی ۹۲ ساعت ۱۸:۳۰، دودکش ساعت ۱۹:۳۰، ساخت ایران ساعت ۲۰:۳۰ و هفت‌سین ساعت ۲۲:۳۰ از این شبکه تلویزیونی پخش می‌شود. همچنین برنامه تلویزیونی شما و آی‌فیلم (عبور از پاییز) هر شب ساعت ۲۱:۳۰ از شبکه تلویزیونی آی‌فیلم به روی آنتن می‌رود. این شبکه تلویزیونی هر شب ساعت ۲۳:۳۰ نیز یک فیلم سینمایی پخش می‌کند.

۵ دلیل برای اینکه گناهکاران بهترین فیلم سال ۹۲ بود

قریبیان غریبانه قربانی شد، مچکریم!

محمدرضا پورصباغ: گناهکاران یکی از فیلم‌های شاخص و مهم سال ۹۲ به شمار می‌رود که در اکران سراسری قربانی شد، یا به عبارتی بهتر سر بریده شد. مناسبات هرمی پشت‌پرده‌ای که بالاخره افشا خواهد شد و از پشت ابرهای مافیایی برون خواهد آمد، مناسبات هرم‌های قدرت را عیان می‌کند و روزی می‌رسد که مردم و اصحاب رسانه خواهند فهمید چرا برجسته‌ترین فیلم فاخر مردمی سال، از بازیگر صاحب نام سینمای ایران، فرامرز قریبیان، حین اکران عمومی غریبانه قربانی شد. همین که در سینمای ایران، فیلمساز سلامت و پرانگیزه‌ای پیدا می‌شود که خواستار تغییر ذائقه آپارتمانی مخاطبین سینماست باید او را تا بی‌نهایت ستود.

■ **سینمایی به مفهوم سینما**

۱ـ شاید نخستین دلیلی که بتوان فیلم گناهکاران را به عنوان شاخص‌ترین فیلم سال معرفی کرد دلیل قابل اعتنایی باشد. عمده تولیدات سینمای ایران روی دایره مسائل اجتماعی با شکل رقت‌انگیز و غیرمردمی حرکت می‌کنند و فیلمسازی همچون قریبیان در این بازار مکاره، جسورانه، بدون پروپاگاندا، به‌صورتی کاملا آرام تلاش می‌کند مسیر سینمای بی‌مایه ایران را تغییر دهد، تا سینمایی که عمده تولیداتش روی خط باریک قرمز تلویزیونی‌شدن حرکت می‌کند نگرشی سینمایی در آن متجلی شود. نخستین دلیلی که گناهکاران را می‌توان مهم‌ترین فیلم سال ۹۲ برشمرد که خود اهالی سینما و فیلمسازان سینمای ایران پس از جشنواره سی و یکم و نمایش فیلم گناهکاران بدان معترف بودند، این است که آخرین ساخته قریبیان اثری سینمایی است، هیچ پلانی از فیلم بدون برنامه‌ریزی برداشت نشده است، میزانسن و دکوپاژهای فیلم با اینکه در شهر می‌گذرد بشدت وسترن و اصیل است و درشرایطی فیلم در سینمای ایران اکران شد که عمده تولیدات سینمایی ایران متقابلا بشدت تلویزیونی هستند. طبیعی است اگر فیلمی با نگرش‌های اصیل سینمایی تولید شود که بتواند ذائقه تلویزیونی شده مخاطبین سینمای را تغییر دهد باید هزاران باره ستودش.

■ **احیای ژانر محبوب فراموش شده**

۲ـ دومین دلیلی که باید در ستایش بهترین فیلم سینمایی برشمرد احیای ژانر محبوب و فراموش شده پلیسی ـ معمایی است. با در نظر گرفتن این مهم فیلم سینمایی گناهکاران هدفمند ساخته شده است و فیلمی مبتنی بر قواعد رسمی ژانر است. در سینمایی که عمدتا ملودرام‌های اجتماعی ساخته می‌شود که روایت‌هایش پویایی سینمایی ندارد فیلم گناهکاران اصیل و نجیبانه سعی می‌کند ذائقه مخاطبین سینما را که در گرداب آپارتمان‌های شهری گرفتار شده، تغییر دهد و هدف سازندگان را می‌توان با متنی موثر و جنبه‌های اصیل سینمایی درک کرد. تغییر ذائقه مخاطب یک ضرورت است و احترام به مخاطب سینمای ایران. فیلمسازی که با چنین رویکردی فیلم بسازد باید هزاران باره ستودش.

■ **تهران باشکوه**

۳ـ سومین دلیلی که می‌توان برای مهم و برجسته برشمردن فیلم گناهکاران مطرح کرد تصویری متعالی از تهران است. تهرانی که از مادرید مدرن‌تر به نظر می‌رسد. هیچ فضای غیر شیک و پلشتی از تهران نمی‌توان درون این فیلم جست. با این حساب گناهکاران بسیار سر راست و مستقیم از هر چرکنمایی شهری پرهیز می‌کند و تصاویر بکر و متفاوتی از معماری مدرن تهران ارائه می‌کند. کافیست به یکی از نماهای هوشمندانه فیلم اشاره کنیم که با ظرافت جسد کارگر سینما را درون سطل‌های بزرگ شهری نشان می‌دهد حتی اطراف زباله‌دانی‌های شهری بسیار نظیف و تمیز است. فیلم حامی بسیار مهمی نداشت اما به سادگی مایه فخر شهرداری است و شهرداری تهران می‌تواند فیلم را به عنوان یک برند سینمایی از معماری مدرن تهران معرفی کند. حتی سطل‌های زباله شهری که نمایش داده می‌شود شبیه زباله‌دانی‌های نیویورک و شهرهای بزرگ آمریکا است. زمانی که دوربین در برج بده و بستان‌های کلامی تدین و القائیان را نشان می‌دهد، نماهای بسیار باشکوهی را می‌توان در پس‌زمینه فیلم مشاهده کرد و گناهکاران هیبتی باشکوه از تهران امروز را به رخ می‌کشد. قریبیان نازنین بدون حمایت ارگانی این فیلم را ساخت اما شهرداری تهران می‌توانست بهترین حامی فیلم باشد، چرا که در یک فیلم پلیسی متفاوت سازنده هوشمندانه گداگرافی نمی‌کند، حتی فقیرترین کاراکترش را با لباس‌های شیک و متعارف شهری نشان می‌دهد و قریبیان را می‌توان به‌دلیل شهردوستی منتج از وطن‌پرستی‌اش در سینما هزاران باره ستود.

> **آقای قریبیان! در وانفسای سیاه‌نمایی، به خاطر نشان دادن تصویر مترقی از تهران، در وانفسای سیاه‌نمایی قوانین مترقی قضایی، به خاطر نشان دادن تصویر یگانه از پلیس ایرانی و به‌خاطر سعی در تغییر ذائقه مخاطب ایرانی، به‌خاطر تمام تلاش مستقل برای افزایش شأن سینمای تحقیر شده‌ای که به‌دام تلویزیونی‌شدن افتاده است، مچکریم**

■ **پلیس‌های محبوب و دوست‌داشتنی من**

۴ـ هرگاه موسسات فرهنگی پلیس به فیلمسازی اعتماد کرده‌اند و بودجه‌ای را برای ساخت فیلم در اختیارش قرار داده‌اند، نتیجه فیلم معکوس از آب درآمده است و نمونه‌های فراوانی را می‌توانیم معرفی کنیم که آخرین تلاش مشترک ناجی هنر نتیجه‌اش شد خانه پدری که ربطی به فعالیت‌های متعالی نیروی انتظامی ندارد یا سیل تولیدات تله‌فیلم‌ها و سریال‌های پلیسی که جذابیت چندانی برای مخاطب ندارد. اما قریبیان با بودجه کاملا شخصی فیلمی ساخته است در ستایش پلیس ایرانی.

گناهکاران تعهد و تخصص کارآگاهی پلیس ایران ـ در قالب تلاش نیروی انسانی ـ را به صورت بسیار ظریفی به رخ می‌کشد. از این رو تا پایان سال ۹۲ می‌توان ادعا کرد که هیچ فیلم پلیسی با دستمایه‌هایی اینچنین در صد ساله تاریخ سینما ساخته نشده است. فیلمی که به‌هیچ‌وجه مضمونش ضدپلیسی نیست و تعهد و تلاش پلیس را در خط باریک قرمز دنبال می‌کند. در فیلم گناهکاران تصویر پلیس ایرانی صورتی متعهدانه، هوشمندانه و خلاقانه دارد. مثل فیلم‌های آمریکایی که یکی از مریدان قانون برای احیاشدن قانون دست به هر تلاشی می‌زند و سیستم خودش را تطهیر می‌کند، از این منظر گناهکاران را می‌توان هزاران باره ستودش.

■ **مردانه بگوییم، اخلاق نسبی نیست**

۵ـ فیلم گناهکاران فیلمی پلیسی است که از مضمون متعالی و اخلاقی والایی برخوردار است. وقتی فعالی فرهنگی مثل قریبیان ـ پدر و پسر ـ با نیت صادقانه‌ای آن را ساخته باشند معلوم است که نتیجه فیلم حتما در چارچوب‌های اخلاق مذهبی، ایرانی و ملی خواهد بود. با کمی جست‌وجو در متن فیلم درخواهیم یافت بدمن فیلم پرسوناژ آسمان است. دختری که زندگی در مدار اخلاق برایش مفهومی ندارد و به سرنوشت شومی دچار می‌شود. دقیقا چنین نگرشی برآمده از یک تفکر مذهبی، سالم و وارسته است. تصور کنید چنین مفاهیمی در فیلمی پلیسی و در بستری داستانی ـ پلیسی متجلی شود. کاملا واضح است که افق‌های اخلاقی فیلم در بررسی کاراکتر سیاه آسمان متجلی می‌شود.

امروز در سینمای ایران می‌بینیم که فیلمسازان مرد گرفتاری‌های فمنیستی عجیب و غریبی پیدا کرده‌اند و تصویر غیراخلاقی با محوریت زنان نمایش می‌دهند اما گناهکاران از آن فیلم‌های مردانه است که پایمردانه بر اصول اخلاقی تاکید دارد و عرفی‌گرایی مدرنی که سایر فیلمسازان در فیلم‌های‌شان تبلیغ و ترویج می‌کنند در روایت فیلم گناهکاران محکوم می‌شود. نقض اخلاق عرفی و آزادی‌های نامشروع زنانه از منظر گناهکاران مکروه و محکوم است و گناهکاران به مخاطب این نکته را یادآوری می‌کند که اخلاق همیشه اخلاق است و نسبیت بدان ورود نخواهد کرد. پیام‌های اخلاقی فیلم گناهکاران به قدری اخلاقی است که خیانت را در هر شکلی شیوه مغضوب زندگی برمی‌شمرد. کافیست به اشاره‌های ظریف فیلم دقت کنیم. چه بسیار فیلم‌هایی با مضامین غیراخلاقی در تقدیس خیانت مردان به همسرانشان ساخته می‌شود تا خیانت را به عنوانی عرفی اجتماعی برشمارند اما در فیلم گناهکاران وقتی رابطه القائیان با آسمان هویدا می‌شود مخاطب، پلشتی خیانت مردان در روابط زناشویی را به سادگی درک می‌کند. طبیعی است هر فیلم که توسط هر هنرمندی ساخته می‌شود، بازنشر نگرش‌های فردی سازنده است و به‌سادگی می‌توان اعتراف کرد نگرش‌هایی ناب و اخلاق‌مدارانه امثال قریبیان در اجتماع امروز، می‌تواند چه بسیار سازنده باشد. با اینکه سیاهی غیراخلاقی آسمان را در سراسر فیلم درک می‌کنیم و همچون هیولایی بی‌اخلاق از وی وحشت می‌کنیم. بهتر است مسؤولان محترم صدای نگارنده را در این متن مکتوب کنند. وقتی فیلمسازی بدین‌صورت روی خط باریک قرمز حرکت می‌کند و فیلم سلامتی را به جامعه خویش عرضه می‌کند و اتفاقا دستش در جیب هیچ نهاد دولتی نیست می‌توان این پیام را به مدیران بالادستی فرهنگ ارائه کرد؛ کسی که در ساخت فیلم نه در متن و نه در فرامتن آلوده نیست می‌توان روی او حساب بیشتری باز کرد. امید می‌رود امثال قریبیان با این سلامت متنی و فرامتنی بتوانند فیلم‌های بیشتری بسازند و خطاب به فرامرز قریبیان باید نوشت:

آقای قریبیان! در وانفسای سیاه‌نمایی، به خاطر نشان دادن تصویری مترقی از تهران، در وانفسای سیاه‌نمایی قوانین مترقی قضایی، به خاطر نشان دادن تصویر یگانه از پلیس ایرانی و به‌خاطر سعی در تغییر ذائقه مخاطب ایرانی، به‌خاطر تمام تلاش مستقل برای افزایش شأن سینمای تحقیر شده‌ای که به‌دام تلویزیونی‌شدن افتاده است، مچکریم.

■■■

نگاهی به فیلم «تنهای تنهای تنها» شگفت‌آفرین سال ۹۲

حماسه‌ای که به آن نیاز داشتیم

عباس کوچک‌سبکبار: دنیای کودکان دنیایی است آمیخته با تخیلات، دنیایی که در آن همه چیز هرچند شگفت‌انگیز اما ممکن است. کودکی یعنی دوران آرزوهای بزرگ، دوران باور به اینکه روزی این آرزوها به واقعیت خواهند پیوست و به همین دلیل است که کودکی دوران اراده است، اراده‌ای فراتر از چارچوب‌های مرسوم بزرگسالان. کودک هرچه بزرگ‌تر می‌شود محدودتر می‌شود، هرچند دنیای او، اختیارات او و داشته‌های او گسترش می‌یابد اما درک قوانین نانوشته اجتماعی ناخواسته آرزوهای وی را محدود می‌کند و او را از افق آرمانخواهی به چاه واقعگرایی می‌کشد. وقتی آرزوی بزرگی در کار نباشد اراده‌ای هم در کار نخواهد بود. فیلم «تنهای تنهای تنها» با داستانی گیرا ما را به دنیای فانتزی دو کودک می‌برد. «رنجرو» کودکی بوشهری با تخیلی قوی است که برای کارکنان روس نیروگاه اتمی بوشهر ماهی می‌برد. وی با «الگ» کودکی روس به‌واسطه یک رویای مشترک کودکانه آشنا می‌شود. این دو کودک هرچند زبان هم را نمی‌فهمند اما بهترین دوستان یکدیگر می‌شوند...

فیلم سیری از تخیل به واقعیت همراه با آرمانگرایی فطری کودکانه است. داستان از یک تخیل مشترک کودکانه آغاز می‌شود، این تخیل به رابطه‌ای عمیق و فطری می‌انجامد، فراز و فرودهای این رابطه و وابستگی آن به تاثیرات اجتماعی برنامه هسته‌ای ایران در سطح بین‌المللی و در نهایت گسست این رابطه باعث کمال فکری «رنجرو» شده و این کمال همراه با عزمی کودکانه که هیچ چیز را غیرممکن نمی‌داند به خلق یک حماسه می‌انجامد. برخلاف تمام فیلم‌های سفارشی ساخته شده برای برنامه هسته‌ای ایران، «تنهای تنهای تنها» تنها فیلمی است که تاکنون بدون اینکه وارد شعار یا کلیشه شود به این موضوع پرداخته است. از نکات بسیار بارز این فیلم که رویدادی خوش در سینمای ایران است، استفاده از بازیگران محلی و عدم تکلف در استفاده از ستاره‌های سینما و همینطور تاکید بر المان‌های فرهنگ بومی مانند لهجه، لباس و فضای خانه‌های بومی است. متاسفانه دید بد فیلمسازان تهران‌نشین یا تهران‌زده درباره شهرهای جنوبی ایران به ایجاد تصویری محدود به محرومیت‌ها خلاصه شده است، نمونه بارز آن در همین جشنواره «تاج محل» ساخته دانش اقباشاوی است که شهر آبادان را چون ویرانه‌ای به تصویر می‌کشد. اما عبدی‌پور با ورود به زوایای زندگی مردم این خطه با وجود نشان دادن محرومیت‌ها، جنبه‌های دیگر شخصیتی آنها را به تصویر می‌کشد و اهمیت رویدادهای بین‌المللی درباره برنامه هسته‌ای ایران و درهم‌تنیدگی آن با زندگی روزمره مردم بوشهر را به‌خوبی روایت می‌کند. حساسیت آنها به اخبار این تحولات بدون کلیشه‌ای شدن در طی داستان به نرمی و در لابه‌لای زندگی روزمره روایت می‌شود. مهم‌ترین جنبه فیلم تغییر تدریجی رنجرو از کودکی خیال‌پرداز به کودکی فکور و هدفمند است. در ابتدا جدا شدن «رنجرو» و «الگ» را شاهد هستیم که وی عزم رفتن به سیاره‌ای دیگر را دارد اما این عزم کم‌کم به عزم رفتن به سازمان ملل تغییر می‌یابد. به عبارتی داستان در بستری از تخیل آغاز شده و روند صعودی خود را به اوج واقعیت طی می‌کند. طنزی ظریف که حاصل تضاد استفاده از کلمات ثقیل همراه با لهجه زیبای جنوبی و همچنین سن و سال شخصیت «رنجرو» است، در تمام فیلم جاری است و مانع از خستگی مخاطب می‌شود. هرچند این فیلم هم از برخی ایرادات رنج می‌برد اما ساختار منسجم فیلم مانع از آن می‌شود که تماشاگر به این ایرادات توجه کند. فیلم از زبان یک زن روس که در نیروگاه هسته‌ای بوشهر کار می‌کرده برای کاپیتان کشتی عازم به جنوا نقل می‌شود اما فلش‌بک‌ها آنقدر طولانی است که بیننده در میانه فیلم این امر را از یاد می‌برد. این ایراد زمانی مشهودتر می‌شود که رنجرو پس از رفتن الگ در وضعیت رکود قرار می‌گیرد، استفاده بموقع از فلش‌فوروارد در چنین مواقعی می‌توانست گره فیلم را دوباره به یاد تماشاگر بیاورد. فیلم‌هایی مانند «تنهای تنهای تنها»، «سر به مهر» و «دهلیز» از سویی نوید طلوع فیلمسازانی آشنا به زبان سینما و دغدغه‌مند را در آینده سینمای ایران می‌دهد اما مهم‌تر از آن این است که رقابت اصلی سینمای ایران این‌بار نه در بخش سودای سیمرغ که در بخش نگاه نو است.

درباره نجیب ترین فیلم سال ۹۲

دهلیز؛ عبور از تاریکی به روشنی

آرش فهیم: یک مادر تنها با پسر بچه‌اش، در شهری دراندشت! یک پدر که به خاطر یک اشتباه بزرگ، باید تاوان سنگینی بدهد. یک خانواده که دستان مردش به خون آغشته و زندانی شده و عشق حقیقی که در مرخصی کوتاه‌مدت زندان در دل خانواده زنده می‌شود، یک پسر که از تاریکی می‌ترسد و در آغوش پدر امنیت می‌یابد. و یک دهلیز که راه تاریکی است اما محل ورود به روشنی و قهرمان فیلم، یک مادر داغدار است که قاتل پسرش را می‌بخشد. این همه ماجراهای یک فیلم غافلگیرکننده است؛ «دهلیز» نخستین فیلم بلند سینمایی «بهروز شعیبی» است. جوانی که قبلا در فیلم‌هایی چون «آژانس شیشه‌ای» و «طلا و مس» بازی کرده بود. «دهلیز» روایت جدایی و حکایت انسانی گرفتار و دربند تاریکی است اما برخلاف سینمای روشنفکری، سیاهی این فیلم «یک تلخی بی‌پایان» نیست، بلکه سفری است از سیاهی به سپیدی. داستان واقعی زندگی انسان در این جهان که هروله‌ای است میان تاریکی و روشنایی. در فیلم «دهلیز» هم قضیه قصاص مطرح شده است و اتفاقا در این فیلم هم فرد مرتکب قتل، چهره لطیفی دارد. اما آنچه این فیلم را با آثاری با این محوریت مضمونی متمایز و ممتاز کرده، دو شاخص است، اول اینکه برخلاف سایر فیلم‌های منتقد حکم قصاص، برای اولیای دم هم حقی قائل شده است. چون در اغلب اینگونه فیلم‌ها خانواده مقتول انسان‌هایی دیوسیرت و متوحش نشان داده می‌شوند! دوم اینکه در این فیلم، فضاسازی نه‌تنها به سمت سیاهنمایی نرفته که گویی حکم قصاص و زندانی‌شدن فرد، وسیله‌ای برای اکتشاف عشق و انسانیت در شخصیت‌های داستان شده است. چه در خانواده قاتل که پس از یک دوری طولانی‌مدت و یک وصال کوتاه‌مدت به درک تازه‌ای از مفهوم خانواده و کنارهم‌بودن می‌رسند و چه خانواده مقتول که به جای انتقام، طعم گوارای بخشش را می‌چشند. «دهلیز» شعار نمی‌دهد، خودنمایی نمی‌کند و یک فیلم ساده و سالم اما ملتهب و گرم است. فیلمی است وارسته از ادا و اطوارهای روشنفکرنمایانه و هیجانات و پیرایه‌های کاذب فیلمفارسی که دست و دل مخاطب را گرفته و از دل غبارهای روزگار عبور می‌دهد؛ برخلاف فیلم‌های پرادعای اجتماعی و به ظاهر روشنفکرانه که مخاطب خود را در غبار، سردرگم می‌کنند. شاید مشکل عمده فیلم، ضرباهنگ کند آن باشد و اینکه شخصیت قاتل، باز هم به شکلی غیرمنطقی، زیاده از حد نیک و دوست‌داشتنی به نمایش درآمده است. نقطه عطف اساسی فیلم، ترسیم چهره‌ای متفاوت از زندگی در کانون خانواده است. اینکه چرا فیلم دچار لغزش‌های آثاری از این طیف نشده، موضوع مهمی است که توجه به آن، سرشت و سرنوشت سینمای ما را دگرگون می‌کند. متاسفانه طی سال‌های اخیر، سینمای اجتماعی ما دچار ضعف و انحطاط شد. یعنی آنچه تحت عنوان سینمای اجتماعی به خورد مخاطب داده می‌شد، محصولاتی بدلی و جعلی بوده و تنها ژست پرداختن به معضلات جامعه را داشته‌اند، نه درد و دغدغه آلام و آرمان‌های مردم. سازندگان اینگونه فیلم‌ها، مشکل را از نظام نظارتی و ارزشیابی می‌دانند و تقصیر را به گردن سانسور می‌اندازند! اما واقعیت این است که فیلمی به معنای واقعی کلمه «اجتماعی» است که قائل به تعهد اجتماعی باشد و چنین اثری هیچگاه اسیر سانسور و ممیزی نشده و نخواهد شد. به بیان بهتر، اگر فیلمی برخاسته و برساخته از هویتی بومی و ملی باشد، ولو به مکتوم‌ترین و تابوترین مضامین بپردازد، یک فیلم «ارزشی» محسوب خواهد شد. مشکل عظیم فیلم‌های شبه‌اجتماعی سینمای ما این است که بدون دغدغه واقعی و بیشتر به‌صرف جلب‌توجه یا کسب جوایز خارجی ساخته می‌شوند و به همین دلیل هم راه به جایی نمی‌برند. ورنه در سینمای ایران می‌توان ده‌ها فیلم را مثال زد که تندترین انتقادات اجتماعی را مطرح کرده‌اند و حتی یک پلان از آنها هم کاسته نشده است. نمونه‌اش همین فیلم «دهلیز» است که چون براساس دغدغه‌ای شفاف تولید شده و نگاهش مخاطب داخلی است، نه جشنواره‌های خارجی و از همه مهم‌تر اینکه قائل به هویت و ارزش‌هاست، توی ذوق نمی‌زند و به دل می‌نشیند.

گزارش

۲۰ انیمیشن سینمایی نوروزی و یک سریال ویژه از شبکه پویا پخش می شود

زنده باد پاندا!

شبکه پویا در ایام نوروز ۲۰ انیمیشن سینمایی، ۴ مجموعه ایرانی و ۱۸ مجموعه خارجی را روی آنتن می‌برد که در این بین انیمیشن‌های خارجی محصول کشورهایی چون آمریکا، انگلیس، فرانسه، مالزی و ژاپن است. به گزارش ایسنا، پخش انیمیشن‌های سینمایی ویژه نوروز شبکه پویا از دیروز سه‌شنبه (۲۷ اسفندماه) آغاز شده و تا ۱۵ فروردین ادامه دارد. انیمیشن‌های سریالی نیز از پنجشنبه، ۲۹ اسفندماه روی آنتن می‌روند. همچنین چهارشنبه، ۲۸ اسفند ماه سینمایی «کتاب جنگل» به مدت ۷۸ دقیقه محصول سال ۱۹۶۷ به کارگردانی وولفگانگ ریترمن و تهیه‌کنندگی کمپانی دیزنی پخش می‌شود که درباره نوزادی به نام موگلی است که در جنگل گم می‌شود و توسط باگیرا (پلنگ سیاه) پیدا شده و توسط خانواده گرگ‌ها بزرگ می‌شود. انیمیشن سینمایی «توربو» پنجشنبه، ۲۹ اسفند ماه به کارگردانی دیوید سورن تهیه‌کنندگی دریم ورکز از شبکه پویا روی آنتن می‌رود. این سینمایی در ژانر ماجرایی و کمدی در سال ۲۰۱۳ تولید شده است و درباره داستان حلزون بلندپروازی است که با دیدن مسابقات اتومبیلرانی می‌خواهد همچون قهرمان مسابقه باشد. همچنین جمعه، اول فروردین‌ماه انیمیشن سینمایی پیر کافین با عنوان «من نفرت انگیز ۲» که در سال ۲۰۱۳ ساخته شده پخش می‌شود. به گزارش ایسنا، انیمیشن «دانشگاه هیولاها» دوم فروردین روی آنتن می‌رود. این انیمیشن به مدت ۱۰۴ دقیقه توسط ون اسکن لوون در سال ۲۰۱۳ ساخته شده است و داستان آن به این شرح است که مایک به تازگی وارد دانشگاه هیولاها شده و دوست دارد یک هیولای ترسناک باشد ولی موفق نمی‌شود. در روز سوم فروردین شبکه پویا انیمیشن سینمایی «ابری با احتمال بارش کوفته قلقلی ۲» را روی آنتن می‌برد که توسط کودی کمرون و کریس پرن در سال ۲۰۱۲ به مدت ۹۵ دقیقه کارگردانی شده است و در روز چهارم فروردین ماه سینمایی «هواپیماها» به کارگردانی کلی هال تولید ۲۰۱۳ پخش می‌شود و قصه آن درباره یک هواپیمای سم‌پاش است که در یک مزرعه کار می‌کند ولی همیشه آرزوی شرکت در مسابقات پرواز دور دنیا را دارد. «دوران دایناسورها» عنوان انیمیشن سینمایی دیگری است که در پنجمین روز فروردین روی آنتن می‌رود. این انیمیشن درباره ۳ کودک است که به کمک ماشین زمانی که پدر آنها روزگاری ساخته بوده است به ۶۵ میلیون سال قبل سفر می‌کنند و ناگهان خودشان را در لانه تخم‌های یک دایناسور می‌یابند. «دوران دایناسورها» با تکنیک سه‌بعدی و در سال ۲۰۱۲ توسط یونگ سوک چو کارگردانی شده است. «سامی ۲» هفتم فروردین به کارگردانی وینست کتسلوت از شبکه پویا به مدت ۹۲ دقیقه روی آنتن می‌رود که در سال ۲۰۱۲ تولید شده است. سینمایی «خرس‌های مهربون» نیز هشتم فروردین پخش می‌شود که به مدت ۶۸ دقیقه ساخته فایوان و محصول ۲۰۱۲ است و داستان یک مرد چوب بر را به تصویر می‌کشد که از فروش درختان جنگل، می‌خواهد هزینه خرید بلیت سفر عید و بازگشت نزد خانواده‌اش را فراهم کند ولی حیوانات جنگل بویژه دو خرس با او مشکل دارند. «ملکه برفی» نیز که در نهمین روز بهار روی آنتن شبکه پویا می‌رود در سال ۲۰۱۲ توسط ولادین بارب کارگردانی شده و در خلاصه داستان آن آمده که ملکه برفی به دلیل خشمی که دارد تصمیم گرفته تمام اطرافیان خود را به شکل مجسمه‌های یخی دربیاورد. دو کودک که وارث هنر پدرشان هستند در مسیر مبارزه با ملکه برفی قرار می‌گیرند و در نهایت بر او پیروز می‌شوند. «افسانه ساریلا» که ۱۰ فروردین ماه پخش می‌شود توسط نانسی فلورانس ساورد ساخته شده، محصول ۲۰۱۳ و سه بعدی است. این سینمایی درباره ۳ جوان از یک قبیله است که می‌خواهند دهکده خود را از گرسنگی نجات دهند در نتیجه در جست‌وجوی سرزمین موعود برمی‌آیند. شبکه پویا انیمیشن «بازگشت به دریا» به کارگردانی تام لو محصول ۲۰۱۲ را ۱۱ فروردین روی آنتن می‌برد که درباره ماهی کوچکی است که آرزوی دیدن دریای آزاد را دارد، در تور ماهیگیری به دام می‌افتد و سر از آکواریوم یک رستوران درمی‌آورد. انیمیشن نیکی ادوانی با عنوان «سفر به دهلی» به مدت ۷۴ دقیقه در ۱۲ فروردین‌ماه پخش می‌شود و داستان خانواده یک ببر را به تصویر می‌کشد. سینمایی «بال‌ها» که ۱۴ فروردین‌ماه از شبکه پویا روی آنتن می‌رود محصول ۲۰۱۲ است که الگا لوپاتو آن را کارگردانی کرده است و آخرین انیمیشن سینمایی شبکه پویا که آن را ۱۵ فروردین‌ماه روی آنتن می‌برد و محصول ۱۹۸۸ به کارگردانی هایائو میازاکی است «خاکستری» نام دارد، درباره دو دختر بچه است که به حومه شهر می‌روند تا به مادر بیمارشان کمک کنند ولی خانه آنها نزدیک به یک جنگل است و آنها را با ماجراهای عجیبی روبه‌رو می‌کند. یکی از بهترین سریال های انیمیشنی که از این شبکه پخش می شود «پاندای کونگ فو کار» است که هر روز از این شبکه پخش می شود.